

Lynn G. Robbins elder
a Hetvenek Elnökségéből

Melyik irányba nézel?

Mások kedvét keresni, mielőtt Isten kedvében járnánk, nem más, mint az első és a második parancsolat felcserélése.

„Melyik irányba nézel?” Boyd K. Packer elnök lepett meg ezzel a zavarba ejtő kérdéssel, amikor újonnan elhívott hetveneseként együtt utaztunk legelső megbízásom alkalmával. Mivel nem adott további magyarázatot kérdése értelmezéséhez, nem tudtam mit felelni. Aztán így folytatta: „A hetvenes nem az embereket képviseli a próféta előtt, hanem a prófétát az emberek előtt. Soha ne feledd, melyik irányba nézel!” Hathatós leckét adott.

Mások kedvét keresni, mielőtt Isten kedvében járnánk, nem más, mint az *első és a második parancsolat* felcserélése (lásd Máté 22:37–39). Annak elfelejtése, hogy melyik irányba nézünk. Mégis mindannyian elkövettük már ezt a hibát az emberektől való félelmünk miatt. Ésaías könyvében az Úr így int minket: „ne féljete az emberek gyalázatától” (Ésaías 51:7; lásd még 2 Nefi 8:7). Lehi álmában ezt a félelmet a nagy és tágas épületből mutogató *gúnyolódó ujjak* váltották ki, sokakkal feledtetve el, hogy melyik irányba néznek, és terelve el őket szégyenkezve a fától (lásd 1 Nefi 8:25–28).

A kortárs csoport e *nyomása* megpróbálja megváltoztatni az egyén hozzáállását, sőt, ha lehet, a viselkedését is, azáltal, hogy büntudatot kelt benne mások megbántásáért. Tiszteletteljes

egymás mellett élésre törekszünk az ujjakkal felénk mutogatókkal, de amikor ez az emberektől való félelem a bűn elnézésére kísért minket, akkor „tört vet”, ahogyan az a Példabeszédek könyvében is áll (lásd Példabeszédek 29:25). A tört talán díszesen becsomagolják, hogy lényünk könnyőreleves fele könnyebben megtűrjön vagy talán még jóvá is hagyjon valamit, amit Isten elítél. A gyenge hitűek számára ez komoly botlást okozó követ jelenthet. Például néhány fiatal misszionárius magával viszi ezt az emberektől való félelmet a missziós mezőre, és emiatt

elmulasztja jelenteni a misszióelnöknek társa kirívó engedetlenségét, mert nem akarja megbántani tévelygő társát. Jellemes döntések az első és a második nagy parancsolat (lásd Máté 22:37–39) megfelelő sorrendjének szem előtt tartása révén születnek. Amikor ezek az összezavarodott misszionáriusok ráébrednek, hogy Istennek, nem pedig társuknak tartoznak felelősséggel, e felismerésnek meg kell adnia a bátorságot a *hátraarchoz*.

Ifjonti 22 éves korában még Joseph Smith is megfélekedezett arról, melyik irányba néz, amikor újra és újra arra kérte az Urat, hogy engedje meg, hogy Martin Harris kölcsönvegye a 116 oldalnyi kéziratot. Talán Joseph ki akarta mutatni háláját Martinnak a támogatásáért. Tudjuk, Joseph milyen hönvágott arra, hogy további szemtanúk álljanak mellette a róla terjesztett lehangoló hazugságok ellenében.

Bármilyen szándék vezérelte is Josephet, és ezek bármilyen helyénvalónak is tűnnek, az Úr nem látta őket igazoltnak, és élesen megfeddte a prófétát: „...milyen gyakran áthágtad Isten parancsolatait..., és emberek gyözködését követted. Mert íme, nem kellett volna jobban *félmed* az emberektől, mint Istentől” (T&Sz 3:6–7; kiemelés hozzáadva). Ez a szívbemarákoló élmény segített Josephnek ezután mindörökre emlékezni, hogy melyik irányba néz.

Amikor az emberek megpróbálják *megőrizni a tekintélyüket* más emberek előtt, akkor akaratlanul is *elvesztik azt* Isten előtt. Ha azt gondoljuk, hogy képesek vagyunk Isten kedvében járni, miközben elnézzük az emberek engedetlenségét, az nem semlegesség, hanem kettősség, *kétszínűség*, vagyis arra tett kísérlet, hogy két úrnak szolgáljunk (lásd Máté 6:24; 3 Nefi 13:24).

Noha határozottan bátorságot kíván a veszéllyel való szembenézés,

a bátorság igaz mércéje az emberektől való félelem legyőzése. Példának okáért Dániel imái segítettek neki szembenézni az oroslánokkal, de az tette oroslánszívűvé, hogy szembe-szegült Dárius királlyal (lásd Dániel 6). Az efféle bátorság a Lélek ajándéka az *istenfélőknek*, akik nem mulasztják el imáikat. Eszter királyné imái ugyanezt a bátorságot adták meg neki ahhoz, hogy szembenézzen férjével, Ahasvérus királlyal, tudván, hogy ezzel kockára teszi az életét (lásd Eszter 4:8–16).

A bátorság nem csupán egyike a sarkalatos erényeknek, hanem amint azt C. S. Lewis megfogalmazta: „A bátorság... az a megjelenési mód, ahogyan minden erény a döntő pillanatban... testet ölt. [...] Pilátus addig volt irgalmas, amíg a dolog veszélyessé nem vált.”¹ Heródes király sajnálattal fogadta a Keresztelő János lefejezésére irányuló kérést, de „a vendégek miatt” (Máté 14:9) mégis engedett. Noé király már épp szabadon engedte volna Abinádit, amikor gonosz papjai nyomására megingott (lásd Móziás 17:11–12). Saul király engedetlen volt az Úr szava iránt, amikor megtartotta a hadi zsákmányt, „mivel félt... a néptől, azért hallgat[ott] szavokra” (1 Sámuel 15:24). Hogy megbékítse a lázongó Izráelt a Sinai-hegy lábánál, Áron aranyborjút készített, megfeledezve arról, hogy melyik irányba néz (lásd 2 Mózes 32). Az újszövetségbeli „főemberek közül is sokan hívének [az Úrban]: de a farizeusok miatt nem vallák be, hogy ki ne rekesztessenek a gyülekezetből: Mert inkább szerették az emberek dicséretét, mintsem az Istennek dicséretét” (János 12:42–43). A szentírások bővelkednek az efféle példákban.

Most pedig hallgassatok meg néhány inspiráló példát:

- Először Mormontól: „Íme, én bátran beszélek, miután Istentől van

felhatalmazásom; és *nem félek* attól, hogy mit tehetnek az emberek, mert a tökéletes szeretet minden félelmet elűz” (Moróni 8:16; kiemelés hozzáadva).

- Nefi: „Tehát azon dolgokat, melyek a világnak tetszenek, nem írom le, hanem azokat a dolgokat, amelyek Istennek tetszenek és azoknak, akik nem a világból vannak” (1 Nefi 6:5).
- Moróni kapitány: „Íme, Moróni vagyok, a ti főkapitányotok. Én nem hatalomra törekszem, hanem annak letörésére. Én nem a világ tiszteletére törekszem, hanem Istenem dicsőségére, valamint hazám szabadságára és jólétére” (Alma 60:36).

Moróni oly nagy bátorsággal emlékezett arra, hogy melyik irányba néz, hogy ezt írták róla: „Ha minden ember olyan lett volna, és olyan volna, és mindig is olyan lenne, mint Moróni, akkor íme, örökre megrázkódná a pokol hatalma; igen, az ördögnek soha többé nem lenne hatalma az emberek gyermekeinek szíve felett” (Alma 48:17).

A korokon át a prófétákat mindig is támadás alá vette a gúnyolódás ujjja. Miért? A szentírások szerint azért, mert

„a bűnösök ...keménynek [találják] az igazságot, mert az elevenükbe vág” (1 Nefi 16:2), vagy, ahogyan Harold B. Lee elnök is mondta: „Nem zörög a haraszt, ha nem fújja a szél.”² Megvető reakciójuk valójában csupán az önigazolásra törekvő büntudat, mint Korihór esetében, aki végül elismerte: „mindig tudtam, hogy van Isten” (Alma 30:52). Korihór olyan meggyőzően adta elő megtévesztéseit, hogy végül maga is elhitte saját hazugságát (lásd Alma 30:53).

A gúnyolódók gyakran azzal vádolják a prófétákat hogy nem a 21. században élnek, vagy túlságosan bigottak. Megkísérlik meggyőzni vagy nyomást gyakorolva rávenni az egyházat, hogy alacsonyítsa le Isten normáit saját helytelen viselkedésük szintjére, amely Neal A. Maxwell elder szavával szólva „önelégültséghez vezet, nem pedig az egyén fejlődésre való törekvéséhez”³ és bűnbánathoz. Az Úr normáinak a társadalom helytelen viselkedéséhez való lealacsonyítása hitehagyást jelent. Sok nefita egyház a Szabadító köztük tett látogatása után két évszázaddal elkezdte „lebutítani” a tant, Holland elder kifejezésével élve.⁴

Miközben meghallgatjátok a következő részt a 4 Nefiből, keressetek párhuzamokat napjainkkal: „És lőn, hogy amikor elmúlt kétszázöt év, sok egyház volt az országban; igen, sok olyan egyház volt, mely azt vallotta, hogy ismeri Krisztust, mégis evangéliuma legnagyobb részét megtagadták. Olyannyira, hogy mindenféle gonoszságot megengedtek, és annak is szolgáltak azzal, ami szent, akinek érdemtelenége miatt az meg lett tiltva” (4 Nefi 1:27).

Déjà vu az utolsó napokban! Néhány egyháztag észre sem veszi, hogy ugyanebbe a csapdába esik, amikor atyáik olyan helyi vagy etnikai hagyományai elfogadásáért lobbiznak,

melyek nem állnak összhangban az evangéliumi kultúrával (lásd T&S 93:39). Mások, akik önámításban élnek, azt kérik vagy követelik, hogy a püspökök tegyék lejjebb a mércét a templomi ajánláshoz, az iskolai jóváhagyáshoz vagy a misszionáriusi jelentkezéshez. Nem könnyű püspöknek lenni ilyen nyomás alatt. Azonban a Szabadítóhoz hasonlóan, aki megtisztította a templomot, hogy megvédje annak szentségét (lásd János 2:15–16), a püspököket arra kéri napjainkban, hogy bátran védelmezzék a templomi normát. Maga a Szabadító mondta ezt: „...ki fogom nyilvánítani magamat népemnek, irgalommal..., ha népem betartja parancsolataimat, és nem szennyezi be ezt a szent házat” (T&S 110:7–8).

Szabadítónk, a mi nagy Példaképünk, mindig Atyja felé tekintett. Szerette és szolgálta embertársait, de ezt mondta: „Dicsőséget emberektől nem nyerek” (János 5:41). Azt akarta, hogy kövessék Őt azok, akiket tanított, de nem kereste a kegyeiket. Amikor jószívű tettet vitt véghez – úgymint a betegek meggyógyítása –, az ajándékot gyakran az a kérés kísérte, hogy senkinek se szóljanak róla (lásd Máté 8:4; Márk 7:36; Lukács 5:14; 8:56). Ezt részben azért tette, hogy elkerülje a hírnevet, amely annak elkerülésére tett

minden erőfeszítése ellenére kísérte (lásd Máté 4:24). Elítélte a farizeusokat, akik csak azért cselekedtek jót, hogy az emberek lássák őket (lásd Máté 6:5).

A Szabadító, a valaha is élt egyetlen tökéletes lény, a legrettentetlenebb volt. Életében vádlók sokasága szállt szembe Vele, de Ő soha nem hajolt meg gúnyolódó ujjuk előtt. Ő az egyetlen személy, aki soha, semmikor sem feledte el, melyik irányba néz: „Én *mindenkor* azokat cselekszem, a melyek [az Atyának] kedvesek” (János 8:29; kiemelés hozzáadva), valamint „nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem, az Atyát” (János 5:30).

3 Nefi 11. fejezete és 3 Nefi 28. fejezete között a Szabadító legalább 150 alkalommal használta az *Atya* titulust, nagyon is egyértelművé téve a nefiták számára, hogy Ő az Atyja képviselőjében áll előttük. János 14. fejezetétől a 17. fejezetig pedig a Szabadító legalább 50 alkalommal utal az Atyára. Jézus minden lehetséges módon Atyja tökéletes tanítványa volt. Olyan tökéletesen képviselte Atyját, hogy a Szabadítót ismerni egyenlő volt az Atya ismeretével. A Fiút látni egyenlő volt az Atya látásával (lásd János 14:9). A Fiút hallani egyenlő volt

az Atya hallásával (lásd János 5:36). A Szabadító lényegében megkülönböztethetetlené vált Atyjától. Atyja és Ő egyek voltak (lásd János 17:21–22). Hiba nélkül tudta, melyik irányba néz.

Erősítsen meg bennünket az Ő inspiráló példája a kívülről jövő hízlegés vagy a belülről támadó önelégültség kelepcéi ellen. Adjon nekünk bátorrágot ahhoz, hogy soha ne hunyázkodjunk meg vagy hízelegjünk a megfélemlítés lábánál. Inspiráljon minket arra, hogy olyan névtelenül járjunk szét jót cselekedve, amennyire csak lehetséges, és ne törekedjünk „az emberek elismeréseire” (T&S 121:35). És páratlan példája segítsen mindig emlékeznünk, *melyik* „az első és nagy parancsolat” (Máté 22:38). Amikor mások jóváhagyást követelnek Isten parancsolatai ellenében, mindig emlékezzünk arra, hogy kinek a tanítványai vagyunk és melyik irányba nézünk. Ez az én imám Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. C. S. Lewis: *Csürcsavar levelei* (2002). 124.
2. Harold B. Lee, in *Mine Errand from the Lord: Selections from the Sermons and Writings of Boyd K. Packer* (2008), 356.
3. Neal A. Maxwell, “Repentance,” *Ensign*, Nov. 1991, 32.
4. Jeffrey R. Holland, “The Call to Be Christlike,” *Liahona*, June 2014, 35.